

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 75

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 29 aprilie 1997

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	LEGI ȘI DECRETE				
68.	— Lege pentru completarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine.....	2	147.	— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Construcții de locuințe Calea Craiovei zona sens giratoriu în municipiul Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți“....	13
167.	— Decret privind promulgarea Legii pentru completarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine.....	2	148.	— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Înființare distribuție gaze naturale în comuna Băiculești, județul Argeș“.....	14
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
73.	— Decizie cu privire la constituționalitatea Legii pentru completarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine.....	3-9	149.	— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Bloc de locuințe de serviciu în municipiul Brașov, județul Brașov“.....	14
74.	— Decizie cu privire la constituționalitatea dispozițiilor Legii pentru completarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine.....	9-11	150.	— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivelor de investiții: „Sediu poliție municipiul Focșani, județul Vrancea“; „Cămin de garizoană în orașul Predeal, județul Brașov“; „Sediu poliție municipiul Suceava și al Direcției județene Suceava a Arhivelor Naționale“.....	15
	ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
13.	— Ordonanță de urgență privind transferul cu titlu gratuit al unui imobil în proprietatea Republicii Federale Germania.....	12		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
145.	— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Înființarea distribuției de gaze naturale în comuna Jichișu de Jos, satele Jichișu de Jos și Codor, județul Cluj“.....	12	829.	— Ordin al ministrului de stat, ministrul finanțelor, privind lansarea unor emisiuni de titluri de stat....	15-16
146.	— Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Înființare distribuție gaze naturale în comuna Albota, județul Argeș“.....	13			

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru completarea Legii nr. 35/1991
privind regimul investițiilor străine****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 2 august 1993, cu modificările ulterioare, se completează cu articolul 30¹, având următorul cuprins:

„Art. 30¹. — Societățile comerciale cu capital parțial sau integral străin, constituite ca persoane juridice române, pot dobândi oricând, pe durata existenței acestora, dreptul de proprietate și orice alte drepturi reale asupra terenurilor necesare pentru realizarea obiectului de activitate.“

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 11 februarie 1997, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
PETRE ROMAN

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 18 martie 1997, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ANDREI IOAN CHILIMAN

București, 25 aprilie 1997.
Nr. 68.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru completarea
Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

București, 24 aprilie 1997.
Nr. 167.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIE

cu privire la constituționalitatea Legii pentru completarea Legii nr. 35/1991
privind regimul investițiilor străine

Curtea Constituțională a fost sesizată, la data de 27 martie 1997, de către 27 de senatori, și anume: Ion Predescu, Petre Ninosu, Doru Ioan Tărăcilă, Octavian Opriș, Oliviu Gherman, Constantin Sava, Ilie Aurel Constantin, Dan Mircea Popescu, Doru Laurian Bădulescu, Vasile Văcaru, Mihaela Rodica Stănoiu, Ilie Plătică-Vidovici, Alexandru-Radu Timofte, Gheorghe Dumitrașcu, Virgil Popescu, Viorel Ștefan, Nicolae Sersea, Nicolae Văcăroiu, Dan Stelian Marin, Mihai Matetovici, Victor Apostolache, Virgil Popa, Octav Cozmâncă, Doru Gaiță, Ion Solcanu, Marcu Burtea, Vasile Ion, cu neconstituționalitatea Legii pentru completarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, republicată.

Completarea Legii nr. 35/1991 constă în introducerea art. 30¹, care are următorul cuprins: „Societățile comerciale cu capital parțial sau integral străin, constituite ca persoane juridice române, pot dobândi oricând, pe durata existenței acestora, dreptul de proprietate și orice alte drepturi reale asupra terenurilor necesare pentru realizarea obiectului de activitate“.

În susținerea sesizării se arată următoarele:

— textul nou-introdus contravine prevederilor art. 41 alin. (2) teza a doua din Constituție, potrivit căroră „cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor“. Legiuitorul constituant, ca și cetățenii care au aprobat legea fundamentală prin referendumul național, au înțeles prin „cetățenii străini și apatrizi“ atât „persoanele fizice, cât și formele asociative ale acestora, adică persoanele juridice alcătuite din străini și apatrizi“; acesta ar fi „considerentul pentru care Constituția nu a distins între persoanele fizice și cele juridice“. Așa fiind, persoanele fizice „asociate în orice modalitate sau formă juridică, dacă sunt străini sau apatrizi, rămân ca atare, indiferent de felul cum se organizează pentru a activa, sunt tot străini și apatrizi și nu pot dobândi în România dreptul de proprietate asupra terenurilor, terenuri de orice fel, deoarece textul nu distinge“;

— atât timp cât „persoanele asociate și devenite persoană juridică sunt străini, câtă vreme patrimoniul persoanei juridice — capitalul — este al străinilor asociați, chiar dacă sediul societății este pe teritoriul României și înregistrarea pentru funcționare este făcută în evidențele specifice române, subiecții de drepturi, ca și patrimoniul, sunt și rămân străini, nu poate opera nici o transformare care să le modifice apartenența națională și cetățenia și deci nu le poate crea drepturi peste și împotriva celor pe care le prevede expres și imperativ Constituția“. Denumirea unor asemenea societăți ca „persoane juridice române“ nu le

tuțional față de teritoriul României“. Nici „înregistrarea în Registrul comerțului român și sediul în România nu schimbă cu nimic situația, deoarece acestea sunt numai forma de evidență pentru impozitare și control al activităților lor, pe teritoriul României, adică elemente minime de a asigura respectarea legilor române“;

— art. 41 alin. (2) din Constituție reprezintă „dezvoltarea și aplicațiunea directă a art. 3 alin. (1) din Constituție, conform căruia teritoriul României este inalienabil“. Or, „inalienabilitatea este un regim constituțional specific și numai față de străini și apatrizi, iar nu și față de cetățenii români“. Numai cetățenii români pot avea dreptul de proprietate asupra terenurilor care, în totalitatea lor și între frontierele de stat, constituie teritoriul României, iar „din punct de vedere al cetățenilor români, i se mai spune și fondul funciar român“. Așa fiind, textul art. 30¹ „încalcă și dispozițiile art. 3 alin. (1) din Constituție“;

— art. 30¹ din lege încalcă flagrant fundamentele constituționale ale statului român, prevăzute de art. 3 alin. (1), art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Constituție, deoarece „numai cetățenia română legitimează dreptul unei persoane, fizice sau juridice, de a dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor în România“;

— art. 1 lit. d) din Legea nr. 35/1991, republicată, este suficient pentru orice investitor străin sau român, căci el include în noțiunea de investiții străine, alături de altele, „dobândirea dreptului de proprietate asupra unor bunuri mobile sau imobile, altor drepturi reale, cu excepția dreptului de proprietate asupra terenurilor“ și, „în fond, pentru orice fel de activitate, este nevoie de dreptul de folosință asupra terenului, iar nu de dreptul de a dispune de teren“... „Închirierea, concesiunea sau atribuirea sunt modalități juridice care asigură pe deplin desfășurarea oricărei activități economice comerciale“;

— art. 30¹ din lege nu ține seama de faptul că dreptul de proprietate este veșnic, necondiționat și neîngrădit; îngrădirile sau limitările se pot face numai în condițiile art. 49 din Constituție. Textul nu prevede nimic în ce privește soarta terenului în cazul când societatea își schimbă obiectul activității ori își încetează activitatea, cazuri în care terenul nu mai este necesar activității;

— în calitate de proprietar, societatea comercială (adică străinii) poate garanta cu terenul credite de la diferite bănci din străinătate și, neachitându-și datoriile, „terenurile pot ajunge în proprietatea băncilor străine“;

— art. 30¹ este în flagrantă contradicție cu art. 1 lit. d) din Legea nr. 35/1991, republicată. Or, o lege care se

— întrucât art. 30¹ este în contradicție și cu art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, el nu ar mai putea să rămână „ca atare în Legea nr. 35/1991“;

— în conformitate cu art. 150 alin. (1) din Constituție, termenul *persoană juridică română*, folosit de Legea nr. 35/1991, republicată, și termenul *persoană juridică de naționalitate română*, folosit de Legea fondului funciar nr. 18/1991, nu pot avea alt înțeles și alt sens de interpretare și aplicare decât în conformitate cu art. 41 alin. (2) din Constituție, căruia i se supune întreaga reglementare legală anterioară Constituției.

În conformitate cu prevederile art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, s-a solicitat președinților Camerei Deputaților și Senatului, precum și Guvernului să comunice punctele lor de vedere.

În punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților se consideră că sesizarea grupului de senatori privind neconstituționalitatea art. 30¹, introdus prin Legea pentru completarea Legii nr. 35/1991, republicată, este neîntemeiată.

În argumentarea acestui punct de vedere, se arată, în esență, următoarele:

— textul art. 30¹, care face obiectul sesizării, se referă la societățile comerciale cu capital parțial sau integral străin, constituite ca persoane juridice române. Prevederile art. 41 alin. (2) teza a doua din Constituție nu se referă la societățile comerciale, ci numai la cetățenii străini sau apatrizi. Concluzia potrivit căreia Constituția nu a distins între persoanele fizice și cele juridice nu este întemeiată, „întrucât legiuitorul constituant chiar a făcut această distincție, referindu-se în Constituție numai la persoanele fizice — cetățeni străini și apatrizi —, iar în reglementările Legii fondului funciar, Legii privind societățile comerciale sau Legii privind regimul investițiilor străine, atât la persoane fizice, cât și la persoane juridice“;

— nu poate fi acceptată „nici susținerea că persoana juridică română, constituită fie și numai din cetățeni străini, nu ar crea acestora alt statut constituțional față de teritoriul României“; aceasta deoarece «aici, evident, se confundă calitatea de „persoană juridică română“ cu aceea de „persoană juridică de altă naționalitate“, ceea ce este identic cu a spune că „cetățeanul român“ este același cu „străinul“ sau „apatridul“».

Se mai precizează că din modul de redactare a sesizării ar rezulta că titularul dreptului de proprietate asupra terenurilor cumpărate de o societate ar fi cetățenii străini sau apatrizii care sunt acționari la societatea română respectivă. O astfel de concluzie este neîntemeiată, „deoarece titulara dreptului de proprietate asupra terenului este societatea comercială, privită ca persoană juridică română“. Aceasta deoarece „cetățenii români, străini sau apatrizi, deși pot avea acțiuni la o astfel de societate, nu devin niciodată proprietari ai bunurilor pe care le deține societatea comercială respectivă“.

În punctul de vedere exprimat se face referire și la Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1993, prin care s-a statornicit că regiile autonome și societățile comerciale cu capital de stat sunt proprietare ale bunurilor care fac

societății comerciale nu este o proprietate de grup sau asociativă, ci o proprietate unică, al cărei titular este persoana juridică. Așa fiind, străinii și apatrizii nu sunt „cum-părători de terenuri în România“;

— sesizarea nu distinge între „teritoriul României“, ca element fizic intrinsec statului român, reglementat de art. 3 alin. (1) din Constituție, și „ocrotirea proprietății private“, potrivit art. 41 alin. (2).

Se mai arată că, prin critica formulată, nu s-au avut în vedere dispozițiile art. 135 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora numai bunurile proprietate publică sunt inalienabile; *per a contrario*, rezultă că bunurile proprietate privată, inclusiv ale statului sau ale unităților administrativ-teritoriale, sunt alienabile. Este citată în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 67/1993, prin care s-a statuat că, excep-tând bunurile enumerate de art. 135 alin. (4) din Constituție și pe cele din legile care le declară proprietate publică, „celelalte bunuri sunt proprietate privată și pot aparține sta-tului, persoanelor fizice sau juridice, între acestea numă-rându-se și societățile comerciale, chiar dacă statul deține majoritatea capitalului social, precum și regiile autonome“;

— se apreciază că susținerea din obiecție, potrivit căreia „art. 1 lit. d) din Legea nr. 35/1991 este suficient pentru orice investitor străin sau român“, nu se referă la un aspect de constituționalitate și este adevărată numai cu pri-vire la terenurile proprietate publică. Celelalte terenuri — aflate în proprietate privată — se supun dreptului comun, vânzarea reprezentând unul dintre modurile frecvente de dobândire a dreptului de proprietate;

— nu poate fi însușită nici afirmația că „dreptul de pro-prietate este veșnic, iar nu temporar, este necondiționat, iar... îngrădirile sau limitele nu se pot face decât numai în condițiile art. 49 din Constituție“, deoarece aceasta ar însemna că respectivul drept nu poate fi transmis și că bunul la care se referă nu face parte din circuitul civil, ceea ce este valabil numai pentru anumite bunuri. Se pre-cizează că art. 49 din Constituție distinge între drept și exercițiul dreptului, numai acesta din urmă putând fi restrâns;

— se consideră că art. 30¹ nu contrazice textul art. 1 lit. d) al Legii nr. 35/1991, republicată, „deoarece el nu admite altor forme de realizare a investițiilor străine să se manifeste prin dobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor“;

— cu referire la expresiile *persoană juridică română* și *persoană juridică de naționalitate română* se apreciază că, din punct de vedere juridic, acestea sunt perfect identice și deci invocarea art. 150 alin. (1) coroborat cu art. 41 alin. (2) din Constituție nu poate fi acceptată.

În punctul de vedere al Comisiei juridice, de numiri, dis-ciplină, imunități și validări a Senatului se consideră că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată, în esență, următoarele:

— cât privește interpretarea dată art. 41 din Constituție, se apreciază că prevederile alin. (1) și (2) din acesta au caracter de regulă. Excepția de la regulă este instituită prin alin. (2) fraza a doua a aceluiași articol, care îi vizează pe cetățenii străini și pe apatrizi, în sensul că aceștia nu pot

această interpretare a textului constituțional, rezultă că art. 30¹ care completează Legea nr. 35/1991, republicată, nu se referă la persoane juridice care au statutul de străini sau apatrizi, ci la persoane juridice române, indiferent că ele sunt constituite din persoane fizice — cetățeni români, cetățeni străini sau apatrizi. Aceste persoane juridice sunt înregistrate în mod legal ca persoane juridice române și ele nu intră sub incidența interdicției stabilite la art. 41 alin. (2) fraza a doua din Constituție;

— cu referire la susținerea că înregistrarea unei persoane juridice la Registrul comerțului român se face numai în scopul impozitării acesteia și controlului activității sale pe teritoriul României, se apreciază că operațiunea de înregistrare menționată produce efecte exclusiv asupra raporturilor juridice de drept comercial, ceea ce nu influențează cu nimic statutul de persoană juridică. Persoana juridică este o entitate de naționalitate română, din momentul constituirii sale, total distinctă de persoanele fizice care o alcătuiesc;

— cât privește invocarea art. 3 alin. (1) din Constituție, care prevede că „teritoriul României este inalienabil”, se susține că ne aflăm în prezența a două noțiuni: *suveranitatea țării* — noțiune de drept constituțional și *dreptul de proprietate* — noțiune de drept civil, care nu sunt incompatibile. Suveranitatea națională și caracterul inalienabil al teritoriului României vizează teritoriul țării ca noțiune de drept constituțional, iar dreptul de proprietate imobiliară vizează suprafețele de teren, noțiune proprie dreptului civil și ramurilor de drept înrudite;

— cât privește aspectul din sesizare referitor la faptul că pentru desfășurarea activității oricărui investitor străin sau român nu este neapărat necesar ca acesta să aibă un drept de proprietate asupra terenului, ci un drept de folosință ar fi suficient, se consideră că ne aflăm în fața unei probleme de oportunitate, iar nu de constituționalitate, și Curtea Constituțională nu are competența legală să se pronunțe;

— cu referire la argumentele din sesizare potrivit cărora prin textul art. 30¹ din lege nu se ține seama că dreptul de proprietate este veșnic, necondiționat și neîngrădit, că prin acesta se creează premise dăunătoare și chiar periculoase pentru teritoriul României și că el nu reglementează situația terenurilor în cazurile în care societatea își schimbă obiectul de activitate și nu mai are nevoie de pământ pentru noul profil, se consideră că textul criticat are caracter de lege specială, ce produce efecte numai pentru situațiile pentru care a fost creat. În cazul în care pentru noua activitate nu va mai fi nevoie de teren, va opera regula generală. Se apreciază, de asemenea, că nici temerea potrivit căreia ar fi posibilă garantarea unor credite obținute de la bănci din străinătate cu terenul deținut nu este întemeiată, deoarece art. 41 din Constituție interzice aceasta persoanelor juridice române chiar în cazul în care persoanele fizice care le constituie sunt exclusiv români;

— cu referire la contradicția dintre art. 30¹ din Legea pentru completarea Legii nr. 35/1991, republicată, art. 1 lit. d) din Legea nr. 35/1991, republicată, și art. 47 din Legea nr. 18/1991, se arată că textul ce face obiectul sesizării, fiind o excepție de la celelalte dispoziții legale, nu poate

— cât privește aprecierea că expresiile *persoană juridică română* din Legea nr. 35/1991, republicată, și *persoană juridică de naționalitate română* din Legea nr. 18/1991 sunt neconstituționale, se arată că legiuitorul a folosit o exprimare cât mai concisă și a avut în vedere naționalitatea persoanei juridice.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece:

— prin reglementările din art. 30¹ ale Legii pentru completarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, republicată, nefiind vorba de statul român și atributele sale de: stat suveran, independent, unitar și indivizibil — nu se încalcă dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Constituție;

— se consideră că dispozițiile constituționale ale art. 3 alin. (1) care prevăd că „teritoriul României este inalienabil” și ale art. 41 alin. (2) teza a doua potrivit căreia „Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor” se referă numai la „cetățenii străini sau apatrizi” persoane fizice, orice extindere a acestei noțiuni și la persoanele juridice fiind lipsită de suport legal;

— și alin. (2) al art. 41 din Constituție, care prevede că „cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor”, are în vedere persoanele fizice — cetățenii străini și apatrizii —, iar nu persoanele juridice române constituite în temeiul Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale și care sunt de naționalitate română; rezultă că, raportat și la această dispoziție constituțională, obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Concluzia este în concordanță cu dispozițiile art. 47 alin. 1 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, care interzic persoanelor juridice care nu au naționalitate română și sediul în România să dobândească terenuri în proprietate. *Per a contrario*, persoanele juridice române — cum sunt și societățile comerciale cu capital integral sau parțial străin — pot dobândi în proprietate terenurile necesare realizării obiectului lor de activitate;

— art. 30¹ din lege prevede expres că societățile comerciale cu capital parțial sau integral străin, constituite ca persoane juridice române, pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor necesare obiectului lor de activitate, și nu cetățenii străini, apatrizii sau persoanele juridice străine. Deci nu pot fi reținute susținerile din obiecția de neconstituționalitate potrivit cărora „inalienabilitatea teritoriului este un regim constituțional specific numai față de străini și apatrizi” și numai cetățenia română legitimează unei persoane fizice sau juridice dobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

Curtea Constituțională, în temeiul art. 144 lit. a) din Constituție, al art. 3 alin. (2) și al art. 17 din Legea nr. 47/1992, constată că este competentă să soluționeze sesizarea care a fost înaintată cu respectarea dispozițiilor legale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

ținând seama de cele susținute în sesizare, de punctele de vedere comunicate, de raportul întocmit de judecătorul-raportor, și prevădând:

nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, republicată, raportate la Constituția României, în temeiul art. 144 lit. a) din Constituție și al art. 17 și următoarele din Legea nr. 47/1992, reține:

Sesizarea de neconstituționalitate adresată Curții Constituționale de grupul de senatori corespunde unor preocupări mai vechi, care au fost exprimate și în Adunarea Constituantă care, în luna octombrie 1991, avea să hotărască asupra conținutului actual al art. 41 din Constituție.

Această preocupare are în vedere, în esență, deplina concordanță a oricărei reglementări legale cu prevederile Constituției și în primul rând cu acelea care consacra caracterul național, suveran și independent, unitar și indivizibil al statului român. Practic, toate argumentele aduse de autorii sesizării în sprijinul obiecției de neconstituționalitate exprimă îngrijorarea ca textul nou-introdus în Legea nr. 35/1991, republicată, acela al art. 30¹, să nu încalce interdicția expresă stabilită prin art. 41 alin. (2) din Constituție și nici să nu poată duce la eludarea acestei interdicții și, implicit, la nesocotirea textelor constituționale care consacra fundamentele constituționale ale statului român.

Autorii excepției susțin, mai întâi, că art. 30¹, nou-introdus în Legea nr. 35/1991, republicată, contravine textului constituțional potrivit căruia cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor [art. 41 alin. (2)]. Se afirmă, în acest sens, că prin *străini și apatrizi* Constituția a înțeles „atât persoanele fizice, cât și formele asociative ale acestora, adică persoanele juridice alcătuite din străini și apatrizi”, căci, indiferent cum s-ar organiza pentru a activa, aceștia rămân, ca atare, străini și apatrizi și nu pot dobândi terenuri în România. Ar fi, se mai arată în sesizare, explicația faptului că în Constituție nu se face distincția între persoane fizice și cele juridice.

Este de observat, mai întâi, că nici o referire la persoanele fizice și la cele juridice nu există în Constituție. Legea fundamentală folosește noțiuni ce aparțin dreptului constituțional, anume aceea de *cetățean* și, în reglementări cu caracter mai larg, aceea de *persoană*.

Cât privește însă persoana juridică, aceasta este un subiect de drept distinct de persoanele fizice care — în cazul persoanelor juridice constituite prin act juridic de asociere — au înființat-o. Este recunoscut că, în baza reglementării legale cuprinse, în special, în Decretul nr. 31/1954 privind persoanele fizice și persoanele juridice, elementele constitutive ale personalității juridice sunt în număr de trei: organizarea de sine stătătoare, patrimoniul propriu și un scop determinat.

Dintre aceste elemente constitutive, cel mai important, în cadrul analizei excepției de neconstituționalitate, este existența unui patrimoniu propriu al societății comerciale, distinct atât față de patrimoniile celor care au creat-o, cât și față de patrimoniul oricărei alte persoane fizice sau juridice. O dată dobândită personalitatea juridică, noul subiect de drept este o entitate juridică distinctă, având o capacitate proprie de folosință și de exercițiu, care participă în mod propriu la circuitul civil și comercial.

În cadrul patrimoniu persoanei juridice cuprinde, înainte de

inclusiv, când este cazul, dreptul de proprietate asupra terenurilor.

În ceea ce privește societățile comerciale, potrivit art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, bunurile din patrimoniul acestora sunt — cu excepția cazurilor când au fost dobândite cu alt titlu — proprietatea lor.

Curtea Constituțională a consacrat, prin mai multe decizii, dreptul de proprietate al societăților comerciale asupra bunurilor din patrimoniul lor, inclusiv în cazul în care statul deține, într-o societate comercială, majoritatea capitalului social. Așa de pildă, în Decizia nr. 18 din 14 martie 1994 se arată că statul este un simplu acționar care deține o parte din capitalul social, care nu se confundă cu patrimoniul persoanei juridice, cu atât mai mult cu cât, potrivit Legii privatizării societăților comerciale nr. 58/1991, în următorii ani va avea lor un proces de înstrăinare a acțiunilor deținute de stat.

Cât privește natura juridică a dreptului pe care societățile comerciale cu capital de stat îl aveau asupra terenurilor aflate, la data înființării, în patrimoniul lor, din hotărârile Guvernului nr. 834/1991 și nr. 331/1992 rezultă neîndoielnic că acesta era un drept de proprietate.

Art. 474 din Codul civil român — singurul text din acest cod care interesează personalitatea juridică — implică, în primele sale două alineate, separarea patrimoniului societății de patrimoniile persoanelor fizice asociate. Din acest text rezultă că dreptul fiecărui asociat este mobilier, chiar și atunci când societatea nu posedă decât imobile; asociatul are un drept asupra părților sociale (care au o natură mobilieră) în societate, iar numai acesteia îi aparțin (în proprietate) imobilele.

Legiuitorul comercial a înțeles să instituționalizeze anumite tipuri de societăți comerciale. Calitatea de persoană juridică a acestora, recunoscută expres prin art. 77 alineatul final din Codul comercial, a fost reconfirmată prin art. 1 alin. 2 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale; această lege stabilește, în art. 35 alin. 1, că în lipsa unei stipulații contrare, bunurile constituite ca aport în societate devin proprietatea acesteia.

Orice persoană juridică de naționalitate română poate dobândi în proprietate terenurile ce îi sunt necesare pentru realizarea obiectului său de activitate; această din urmă precizare corespunde principiului specialității capacității de folosință a persoanelor juridice, principiu care caracterizează exclusiv aceste subiecte de drepturi și obligații, deosebindu-le de persoanele fizice, a căror capacitate de folosință este — sub aspectul sferei bunurilor pe care le pot dobândi — nelimitată.

Este de la sine înțeles că nu pot fi dobândite în proprietate, de către persoanele juridice, terenurile care fac parte din proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, terenuri care, deopotrivă cu celelalte bunuri din această categorie, sunt declarate inalienabile prin art. 135 alin. (5) din Constituție.

Cetățeniei persoanei fizice îi corespunde, pe planul dreptului, naționalitatea persoanei juridice. Este esențial, sub acest aspect, faptul că, potrivit legii române, naționalitatea persoanei juridice — noțiune care exprimă apartenența la o anumită țară — este determinată de locul de înființare și nu de locul de activitate.

se stabilește nicidecum în considerarea calității (de cetățean, de străin ori de apatrid) a persoanelor juridice care s-au asociat (în cazul societăților comerciale) spre a constitui persoana juridică.

Într-adevăr, potrivit art. 1 alin. 2 din Legea nr. 31/1990, republicată, societățile comerciale cu sediul în România sunt persoane juridice române.

Între noțiunile de „persoană juridică de naționalitate română” și „persoană juridică română” nu există nici o diferență, ele fiind identice. Așa fiind, problema conformității cu art. 41 alin. (2) din Constituție a reglementărilor care folosesc una sau alta dintre cele două noțiuni, problemă ridicată de autorii sesizării de neconstituționalitate, nu are o bază reală, iar concluziile la care se oprește această parte a motivării obiecției nu pot fi primite.

Regula evocată mai sus este reluată și consacrată, pe planul mai larg al statutului oricărei persoane juridice, prin art. 40 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat, conform căruia „Persoana juridică are naționalitatea statului pe al cărui teritoriu și-a stabilit, potrivit actului constitutiv, sediul social”.

Iar naționalitatea persoanei juridice determină legea aplicabilă cu privire la regimul juridic ce cărmuiește societatea comercială — ca și orice altă persoană juridică — în cursul constituirii, existenței sau lichidării.

Așadar, indiferent de originea capitalului social, societățile comerciale cu sediul în România au naționalitate română.

Această soluție are, în dreptul internațional privat român, un caracter tradițional; într-adevăr, identificarea naționalității unei societăți comerciale avea în vedere, și sub imperiul Codului comercial, sediul social principal.

Este, în fine, de la sine înțeles, spre a reveni la chestiunile ținând de constituționalitatea textului art. 30¹ din Legea pentru completarea Legii nr. 35/1991, republicată, că nici o regulă de drept nu îngăduie diferențe de statut juridic între societăți comerciale — în general, între persoane juridice — având aceeași naționalitate, anume, în cazul nostru, naționalitatea română.

Mai precis, față de cele arătate, apare cu claritate că, întrucât art. 30¹ din lege are în vedere dobândirea de terenuri de către societatea comercială de naționalitate română, nu se poate accepta nici o discriminare între societățile comerciale române în considerarea faptului că persoanele fizice asociate, care le-au constituit sau care au dobândit ulterior părți ori acțiuni la asemenea societăți, ar avea, toate, cetățenia română ori ar fi, în parte sau în totalitate, străini sau apatrizi.

O asemenea discriminare, chiar și numai cât privește posibilitatea dobândirii dreptului de proprietate asupra terenurilor, pe lângă că ar rupe, fără nici un temei constituțional sau legal, egalitatea dintre societățile comerciale, ar avea consecințe inacceptabile pentru promovarea unor importante măsuri legislative privind reforma economică în România.

Printre alte consecințe, s-ar ajunge, de pildă, la blocarea mecanismelor pieței de capital, a cărei reglementare a fost dată prin Legea nr. 52 din 7 iulie 1994 privind valorile

Trebuie observat că, potrivit art. 1 lit. b) din Legea nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, republicată, o investiție străină în România se poate face, printre altele, prin participarea la majorarea capitalului social al unei societăți existente sau prin dobândirea de părți sociale ori acțiuni la asemenea societăți, precum și de obligațiuni sau alte efecte de comerț. Or, dacă s-ar accepta opiniile cuprinse în sesizarea de neconstituționalitate, dreptul de proprietate asupra terenurilor deținute de o societate comercială română ar înceta să existe prin simplul fapt că o persoană fizică (sau juridică) străină capătă calitatea de investitor prin dobândirea de părți sociale sau acțiuni la acea societate.

De altfel, Legea nr. 35/1991, republicată, stabilește expres, în art. 30, că în situațiile în care investițiile străine în România se realizează sub forma unor societăți comerciale în asociere cu persoane fizice sau persoane juridice române, asociații români pot constitui, cu titlu de aport la capitalul social, dreptul de proprietate sau alte drepturi reale asupra terenului ori altor imobile necesare, pe toată durata existenței societății comerciale.

Argumentele dezvoltate sunt, deopotrivă, valabile și pentru cazul societății comerciale române având ca unic acționar o persoană străină. Într-adevăr, această situație este reglementată de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, în art. 210 și 211, prin asimilarea statutului societății respective cu statutul societății cu răspundere limitată. Textele prevăd o serie de garanții speciale, inclusiv posibilitatea dizolvării pe cale judiciară a societății respective, la cererea oricărei persoane interesate și a statului, prin Ministerul Finanțelor, în cazul nerespectării unor dispoziții imperative cuprinse în art. 211, iar, potrivit art. 210 din lege, dacă societatea se înființează de către un asociat unic, valoarea aportului în natură va fi stabilită de instanță, pe baza unei expertize de specialitate.

În ceea ce privește argumentul referitor la înregistrarea societăților comerciale în Registrul comerțului, este evident că, astfel cum rezultă și din sesizare, aceasta nu adaugă nimic la statutul persoanei juridice supuse înregistrării. Numai că, în timp ce autorii sesizării consideră că este vorba, în realitate, despre străini, societățile comerciale cu sediul în România au naționalitate română, iar naționalitatea nu depinde de elemente ținând de înregistrare.

Din cele arătate mai sus rezultă motivele pentru care nu pot fi acceptate argumentele cuprinse în sesizare cu privire la natura juridică a unei societăți comerciale cu capital parțial sau integral străin, argumente potrivit cărora „patrimoniul persoanei juridice — capitalul — este al străinilor asociați”, iar „persoanele asociate și devenite persoană juridică sunt străini”.

Autorii sesizării consideră, de asemenea, că art. 41 alin. (2) reprezintă dezvoltarea și aplicarea directă a art. 3 alin. (1) din Constituție, text potrivit căruia „Teritoriul României este inalienabil”; aceștia aduc, în continuare, ca argument, opinia că „inalienabilitatea este un regim constituțional specific și numai față de străini și apatrizi, iar nu și față de cetățenii români”. Se susține, în fine, că în textul art. 3 alin. (1) din Constituție se regăsește „fundamentul constituțional pe baza

proprietate asupra terenurilor care, în totalitatea lor și între frontierele de stat, constituie „teritoriul României“, iar din punct de vedere al cetățenilor români, i se mai spune și „fondul funciar român“.

În alți termeni, în sesizarea de neconstituționalitate se afirmă că, în timp ce străinii și apatrizii nu pot fi, în România, proprietari de terenuri, deoarece teritoriul țării este inalienabil, cetățenii români pot dobândi și deține terenuri, întrucât, față de ei, inalienabilitatea teritoriului, ca regim constituțional specific, nu se aplică; față de aceștia din urmă, prin teritoriul țării ar trebui să se înțeleagă totalitatea terenurilor alcătuind fondul funciar.

Teritoriul fiind un element constitutiv al statului, inalienabilitatea sa, prevăzută la art. 3 alin. (1) din Constituție, ține de exercițiul suveranității naționale în anumite limite geografice. În virtutea acestui principiu, sunt incompatibile practicile de abandonare a unor teritorii, de pierdere a acestora prin prescripție, precum și înstrăinările de teritorii.

Așa fiind, calitatea de proprietar funciar a persoanelor fizice și a celor juridice nu privește noțiunea de *teritoriu*, deoarece, evident, indiferent cui ar aparține, terenurile din fondul funciar nu încetează nici un moment să existe ca parte a teritoriului, asupra căruia se exercită, neștirbite și neîngrădite, prerogativele puterii publice, suveranitatea și independența statului român, păstrându-se neatins caracterul său național, unitar și indivizibil. Rezultă că nu poate fi reținută opinia potrivit căreia „inalienabilitatea teritoriului este un regim constituțional specific numai față de străini și apatrizi, iar nu și față de cetățenii români“.

În sensul celor arătate converg și opiniile cuprinse în răspunsurile comunicate Curții Constituționale de către Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului, și anume că suveranitatea națională și caracterul inalienabil al teritoriului României vizează teritoriul țării ca noțiune de drept constituțional, iar dreptul de proprietate imobiliară vizează suprafețele de teren, noțiune proprie dreptului civil și ramurilor de drept înrudite —, precum și de către președintele Camerei Deputaților, care consideră că sesizarea nu distinge între „teritoriul României“ ca element fizic intrinsec statului român, reglementat de art. 3 alin. (1) din Constituție și „ocrotirea proprietății private“ potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție.

Cu precizarea făcută, referitor la corelația dintre *cetățenie* și *naționalitate*, este exactă afirmația cuprinsă în sesizare, în sensul că „Numai cetățenia română legitimează dreptul unei persoane, fizice sau juridice, de a dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor în România, față de art. 3 alin. (1), art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Constituție; acestea sunt fundamentele constituționale ale statului român“. Nu există nici o contradicție între această afirmație și reglementarea cuprinsă în art. 30¹ din Legea pentru completarea Legii nr. 35/1991, republicată, de vreme ce acest text are în vedere societățile comerciale de naționalitate română.

Față de cele arătate, rezultă că nici argumentele aduse de autorii sesizării, în sprijinul opiniei că textul art. 30¹ din lege ar încălca art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1), art. 3 alin. (1)

și art. 4 alin. (1) din Constituție, nu pot fi acceptate. De

poporului român, așadar un principiu fără legătură nemijlocită cu constituționalitatea textului discutat.

Un alt argument cuprins în sesizare în sprijinul obiecției de neconstituționalitate este acela că, astfel cum se susține, „Art. 1 lit. d) din Legea nr. 35/1991, republicată, este suficient pentru orice investitor străin sau român; în fond, pentru orice fel de activitate, este nevoie de dreptul de folosință asupra terenului, iar nu de dreptul de a dispune de teren!“ Căci, astfel cum consideră autorii sesizării, „Închirierea, concesiunea sau atribuirea sunt modalități juridice care asigură pe deplin desfășurarea oricărei activități economice comerciale“.

Aceste susțineri pun în discuție, întrucât se referă și la investitorii români, probleme de reglementare constituțională a garantării și ocrotirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, contravenind unor principii consacrate de Constituție prin art. 41.

Dat fiind, însă, că obiecția de neconstituționalitate nu are în vedere decât dobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor de către străini sau apatrizi, argumentele evocate implică aspecte de oportunitate privind reglementarea generală a dreptului de proprietate, care aparțin dreptului suveran de apreciere al Parlamentului și nu țin, deci, de competența Curții Constituționale.

În sesizare se susține, de asemenea, că textul art. 30¹ nu ține seama de faptul că dreptul de proprietate este veșnic, necondiționat și neîngrădit, astfel încât noua reglementare „crează premise dăunătoare și chiar periculoase pentru teritoriul României“. Se mai precizează că textul nu prevede ce se întâmplă cu terenul când societatea comercială își schimbă obiectul activității sau își încetează activitatea și terenul nu-i mai este necesar. În fine, autorii sesizării consideră că, fiind proprietar, societatea comercială — adică străinii — pot garanta cu terenul credite de la diferite bănci din străinătate și, neachitându-și datoriile, terenurile pot ajunge în proprietatea băncilor străine.

În legătură cu aceste argumente este de reținut, mai întâi, că o reglementare specială privind consecințele patrimoniale ale schimbării obiectului activității ori ale încetării existenței societăților comerciale române cu capital parțial sau integral străin nu este necesară, fiind aplicabile normele generale ale dreptului comercial și civil.

În al doilea rând, argumentul vizând posibilitatea ca terenuri aparținând unei societăți comerciale române să ajungă în proprietatea băncilor străine nu ține seama de prevederile exprese ale art. 41 alin. (2) teza a doua din Constituție și de dispozițiile de procedură civilă privind executarea silită asupra bunurilor debitorilor.

Pe de altă parte, și aceste argumente au în vedere aprecieri și constatări care nu țin de competența Curții Constituționale, inclusiv cât privește afirmația autorilor în sensul că textul art. 30¹ este lacunar.

Sesizarea învederează, de asemenea, „o contradicție flagrantă“ între art. 30¹, nou-introdus, și art. 1 lit. d) din Legea nr. 35/1991, republicată, precum și o altă contradicție între același articol (30¹) și art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.

Trebuie observat, cât privește această din urmă pretinsă

între art. 30¹ din lege și art. 47 din Legea nr. 18/1991 nu există nici o contrarietate, dat fiind că art. 30¹ are în vedere exclusiv societățile comerciale de naționalitate română, care, prin ipoteză, au sediul în România.

De fapt, însă, chestiunile care privesc neconcordanța între texte diferite, cuprinse în aceeași reglementare legislativă sau în reglementări legislative diferite, nu țin — astfel cum consideră autorii excepției — de constituționalitatea reglementărilor respective; asemenea contradicții ori neconcordanțe pot învedera, dacă sunt reale, carențe de tehnică legislativă, punând în discuție, uneori, chestiuni legate de succesiunea legilor în timp ori de raportul dintre legea generală și legea specială.

Având în vedere considerentele expuse, văzând și dispozițiile art. 1 alin. (1) și alin. (3), ale art. 2 alin. (1), ale art. 3 alin. (1), ale art. 4 alin. (1), ale art. 41 alin. (1) și alin. (2), ale art. 49, ale art. 144 lit. a), ale art. 150 alin. (1) din Constituție, prevederile art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, ale Legii nr. 35/1991, republicată, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea pentru completarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, republicată, este constituțională.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Deliberarea a avut loc la data de 16 aprilie 1997 și la ea au participat: Ioan Muraru, președinte, Costică Bulai, Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Nicolae Popa, Lucian Stângu, Florin Bucur Vasilescu, Romul Petru Vonica, Victor Dan Zlătescu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

București, 16 aprilie 1997.

Nr. 73.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIE

cu privire la constituționalitatea dispozițiilor Legii pentru completarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine

Curtea Constituțională a fost sesizată, la data de 28 martie 1997, de către un număr de 52 de deputați, și anume: Ovidiu Cameliu Petrescu, Florin Georgescu, Viorel Hrebenciuc, Ovidiu Șincai, Dan Ghibernea, Carmen Hunea, Ioan-Aron Popa, Ioan Mircea Pașcu, Mihail Sireteanu, Iulian-Costel Țocu, Daniela Bartoș, Dumitru Pâslaru, Neculai Grigoraș, Neculai Popa, Adrian Bercea, Eugen Nicolicea, Adrian Năstase, Dumitru Popescu, Romulus Ion Moucha, Dan Nica, Mitică Bălăeț, Valeriu Tabără, Mihai Drecin, Lazăr Lădăriu, Virgil Popa, Miron Tudor Mitrea, Toma Năstase, Ion Duțu, Sever Meșca, Corneliu Ciontu, Constantin Eremia Cotrutz, Nicolae Vasilescu, Anghel

Daniela Popa, Viorel Burlacu, Constantin Băbălău, Ioan Gavra, Nicolae Bud, Miron Chichișan, Alexandru Albu, Iosif Boda, Marin Cristea, Gheorghe Vilceanu, Traian Sabău, Marian Ianculescu, Dan Ioan Popescu, Constantin Teculescu, Eugenia Moldoveanu și Marian Sârbu, cu privire la neconstituționalitatea procedurii de adoptare în Camera Deputaților a Legii pentru completarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine.

În motivarea obiecției de neconstituționalitate se arată următoarele:

— la dezbaterile privind adoptarea Legii pentru completarea Legii nr. 35/1991, nu au participat membrii a trei gru-

România, Partidul România Mare și Partidul Unității Naționale Române. Aceste grupuri însumează 128 de deputați;

— din stenograma ședinței rezultă că nu s-au respectat prevederile art. 64 din Constituție privind cvorumul legal. Președintele de ședință a recurs la procedura verificării cvorumului, dar, deși a renunțat, a anunțat că verificarea a fost făcută, fără însă ca acest lucru să rezulte din stenogramă;

— nu a fost respectată regula imperativă, înscrisă în art. 92 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, potrivit căreia „grupurile parlamentare își exprimă poziția politică față de o propunere legislativă sau un proiect de lege în faza dezbaterilor parlamentare”. În opinia autorilor sesizării, lipsa celor trei grupuri parlamentare de la lucrările Camerei ar fi impus amânarea examinării propunerii legislative;

— nu s-a respectat procedura de vot, care impune numărarea tuturor voturilor exprimate, cât și a abținerilor de la vot. Dacă această procedură ar fi fost respectată, s-ar fi constatat, pe de o parte, că nu erau întrunite nici cvorumul legal și nici majoritatea de voturi necesară pentru adoptarea unei legi organice, iar, pe de altă parte, că un grup numeros de membri ai majorității parlamentare a părăsit sala de ședințe, rămânând la lucrări doar circa 145 de deputați.

În temeiul art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, se cere Curții respingerea obiecției de neconstituționalitate, ca vădit neîntemeiată, arătându-se, în esență, următoarele:

— potrivit Regulamentului Camerei Deputaților, republicat, cvorumul legal (de 172 de deputați) se verifică la începutul fiecărei ședințe parlamentare (art. 127 alin. 3 din regulament) sau, dacă se cere acest lucru de către liderii grupurilor parlamentare (art. 128 alin. 2), pe parcursul acesteia. De asemenea, potrivit art. 113 alin. 6, înainte de votare, președintele poate cere verificarea cvorumului prin apel nominal sau prin numărare de către secretari. Deputații care nu-și exercită dreptul de vot, dar care au fost prezenți în sala de ședințe, intră în numărul regulamentar de stabilire a cvorumului;

— la începutul ședinței din 18 martie 1997, în lista de prezență erau înregistrați 320 de deputați, 23 fiind absenți. Numărul deputaților aparținând celor trei grupuri parlamentare care au părăsit sala este de 127 (iar nu de 128, cât pretind autorii sesizării). În aceste condiții, după retragerea celor 127 de deputați, în sală au rămas cel puțin 193, număr superior cvorumului legal. Verificarea făcută înainte de retragerea grupului P.U.N.R. (16 deputați) a dovedit că oricum în sala de ședințe rămăseseră 189 de parlamentari, astfel încât la adoptarea legii erau încă cel puțin 173 de deputați. Așa fiind, prevederile art. 64 din Constituție nu au fost încălcate;

— cât privește nerespectarea art. 74 alin. (1) din Constituție, trebuie observat că legea contestată a fost adoptată în unanimitate, așadar, de către toți cei prezenți; așa fiind, s-au respectat și dispozițiile art. 74 alin. (1) din

în lipsa unei contestații, la numărarea voturilor, iar din practica parlamentară s-a desprins regula ca, în asemenea situații, să se țină seama de cvorumul legal constat pe baza înregistrărilor în lista de prezență sau cu ocazia verificării cvorumului.

În punctul de vedere al Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului se arată că aceasta nu se poate pronunța asupra aspectelor referitoare la: absența de la lucrările Camerei Deputaților, în după-amiaza zilei de 18 martie 1997, a grupurilor parlamentare ale P.D.S.R., P.R.M. și P.U.N.R.; nerespectarea art. 92 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, datorată retragerii partidelor de opoziție de la lucrările Camerei, care și-au exprimat astfel poziția politică față de o propunere legislativă; neîntrunirea cvorumului de vot și nerespectarea procedurii de vot, deoarece acestea privesc situații de fapt, a căror apreciere revine Curții Constituționale, prin verificarea stenogramei de la ședință.

Comisia apreciază că interpretarea din sesizare referitoare la prevederile art. 92 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, care dispun că „Pentru dezbaterile generale a proiectului sau a propunerii legislative fiecare grup parlamentar poate să-și desemneze un singur reprezentant. Președintele Camerei dă cuvântul reprezentanților grupurilor parlamentare în ordinea înscrierii. El poate propune Camerei limitarea timpului destinat dezbaterii generale”, nu este corectă. Se mai precizează că părăsirea dezbaterilor de către un grup parlamentar nu poate bloca continuarea acestora decât dacă, ca urmare a retragerii, cvorumul de prezență nu este îndeplinit. În concluzie, comisia consideră că, la votarea legii ce formează obiectul prezentei sesizării, cvorumul a fost întrunit, astfel încât obiecția nu este întemeiată.

În punctul de vedere al Guvernului se arată:

— din cuprinsul sesizării rezultă că nu se contestă constituționalitatea prevederilor art. 91, art. 92 și art. 113 alin. 6 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, ci modul de aplicare a dispozițiilor acestor articole. Potrivit art. 144 lit. b) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, astfel că, în cazul de față, Curtea nu este competentă să se pronunțe;

— cu privire la îndeplinirea cvorumului legal pentru adoptarea acestei legi organice nu se poate pronunța, întrucât din documentația pe care a avut-o la dispoziție nu rezultă cu certitudine numărul voturilor exprimate.

Curtea Constituțională, în temeiul art. 144 lit. a) din Constituție, precum și al art. 3 alin. (2) și al art. 17 din Legea nr. 47/1992, constată că este competentă să soluționeze sesizarea care a fost înaintată cu respectarea dispozițiilor legale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

ținând seama de obiectul de neconstituționalitate formulată, de punctele de vedere comunicate, de raportul întocmit de judecătorul-raportor, de prevederile Legii pentru completarea Legii nr. 55/1997 privind regimul investițiilor străine, republicată, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. a) din Constituție și ale art. 17 și următoarele din Legea

Primul motiv invocat de grupul de deputați în susținerea obiecției de neconstituționalitate privește faptul că din stenograma ședinței rezultă că nu s-au respectat prevederile art. 64 din Constituție privind cvorumul legal; aceasta, deoarece președintele de ședință a recurs la procedura verificării cvorumului, dar, deși a renunțat, a anunțat că verificarea a fost făcută, fără însă ca acest lucru să rezulte din stenogramă.

Cu privire la această susținere, rezultă, din punctul de vedere comunicat de către președintele Camerei Deputaților, că, la începutul ședinței Camerei, în lista de prezență erau înregistrați 320 de deputați, 23 de deputați fiind absenți. Din cei prezenți, numărul de deputați aparținând grupurilor parlamentare care au părăsit lucrările a fost de 127, iar nu de 128 cât se susține în sesizare. În aceste condiții, după cum se arată în punctul de vedere al președintelui Camerei, după părăsirea sălii de către cei 127 de deputați, la lucrări au rămas cel puțin 193, număr superior cvorumului.

În cursul ședinței Camerei, după ce deputații P.D.S.R. și P.R.M. părăsiseră sala, s-a făcut, la cererea grupului parlamentar P.U.N.R., apelul nominal.

În urma apelului nominal, președintele de ședință a constatat, astfel cum rezultă din stenogramă, că numărul reprezentând cvorumul era depășit, fiind prezenți 189 de deputați. Existența acestui număr de deputați, rezultat în urma apelului nominal, este confirmată de președintele Camerei în punctul de vedere trimis Curții Constituționale.

Înainte de începerea dezbaterilor pentru adoptarea legii de modificare a Legii nr. 35/1991, grupul de 16 deputați P.U.N.R. care au fost prezenți la apelul nominal, a părăsit lucrările. Așa fiind, din numărul de deputați prezenți la apelul nominal (189) au rămas în sală 173, ceea ce

înseamnă, astfel cum se arată și în punctul de vedere comunicat de președintele Camerei, că cvorumul legal era întrunit în momentul începerii dezbaterilor la proiectul legii, a cărei valabilă adoptare este contestată.

Este adevărat că, înainte de începerea dezbaterilor, președintele ședinței a anunțat că se va face o nouă verificare a cvorumului; trebuie observat însă că această verificare nu a fost solicitată în ședința Camerei. La intervenția unor deputați, președintele ședinței a renunțat la verificare, anunțând că cvorumul exista, astfel încât s-a trecut la dezbaterile proiectului de lege menționat. Rezultă că, întrucât n-a existat nici o solicitare pentru verificarea cvorumului după apelul nominal, rezultatele acestuia au rămas valabile până la finele ședinței.

Așadar, întrucât toți deputații prezenți (173) au votat pentru adoptarea legii, condiția prevăzută la art. 74 alin. (1) din Constituție a fost îndeplinită. Nici un text din regulament nu impune, într-o asemenea ipoteză, obligația numărării voturilor în lipsa unei contestații.

Astfel cum arată președintele Camerei, din practica parlamentară s-a desprins regula ca, în asemenea situații, să se țină seamă de cvorumul legal constatat pe baza înregistrărilor în lista de prezență sau cu ocazia verificării cvorumului.

Curtea constată, față de cele arătate, că obiecția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Cât privește argumentul potrivit căruia nu a fost respectată o regulă imperativă înscrisă în art. 92 al Regulamentului Camerei Deputaților, republicat, Curtea constată că nu este competentă să se pronunțe, nefiind vorba despre încălcarea unei prevederi constituționale, ci de aplicarea unei dispoziții regulamentare.

Având în vedere considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 64, art. 74 alin. (1) și ale art. 144 lit. a) din Constituție, ale art. 91, art. 92, art. 113 alin. 6 și ale art. 117 alin. 3 și 4 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, precum și ale Legii nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea pentru completarea Legii nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, republicată, este constituțională, fiind adoptată de către Camera Deputaților cu respectarea prevederilor art. 64 și ale art. 74 alin. (1) din Constituție.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Deliberarea a avut loc la data de 16 aprilie 1997 și la ea au participat: Ioan Muraru, președinte, Costică Bulai, Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Nicolae Popa, Lucian Stângu, Florin Bucur Vasilescu, Romul Petru Vonica, Victor Dan Zlătescu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

București, 16 aprilie 1997
Nr. 74.

ORDONAŢE ŞI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONAŢĂ DE URGENŢĂ

privind transferul cu titlu gratuit al unui imobil în proprietatea Republicii Federale Germania

Guvernul României adoptă următoarea ordonanță de urgență :

Art. 1. — (1) Imobilul situat în București, Calea Victoriei nr. 174, sectorul 1, reprezentând fostul sediu al Ambasadei Germaniei în România până în anul 1944, împreună cu terenul aferent, se transferă, cu titlu gratuit, în proprietatea Republicii Federale Germania.

(2) Datele de identificare a imobilului menționat figurează în anexa care face parte din prezenta ordonanță de urgență.

Art. 2. — Transferul nu afectează obligațiile de care este grevată clădirea sau valabilitatea contractelor de drept privat încheiate anterior în legătură cu aceasta.

Art. 3. — Patrimoniul Ministerului Culturii se diminuează cu valoarea înregistrată la data predării.

Art. 4. — Transferul este scutit de orice taxe sau impozite, cu excepția taxelor de intabulare, care se suportă de către statul german.

Art. 5. — Predarea-preluarea se va realiza pe bază de protocol încheiat între Ministerul Culturii și Ambasada Republicii Federale Germania la București.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul afacerilor externe,
Adrian Severin
Ministru de stat, ministrul culturii,
Ion Caramitru
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara

București, 29 aprilie 1997.
Nr. 13.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului care se transferă în proprietatea Republicii Federale Germania

Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Statul în proprietatea căruia se transmite imobilul	Caracteristici tehnice
București, Calea Victoriei nr. 174, sectorul 1	Ministerul Culturii	Republica Federală Germania	Suprafața construită: 1.480 m ² Suprafața desfășurată: 4.006 m ² Suprafața terenului aferent: 1.480 m ² Dispune de centrală termică.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Înființarea distribuției de gaze naturale în comuna Jichișu de Jos, satele Jichișu de Jos și Codor, județul Cluj“

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Înființarea distribuției de gaze naturale în comuna Jichișu de Jos, satele Jichișu de Jos și Codor, județul Cluj“, cuprinși în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat pe lângă primul-ministru pentru coordonarea Secretariatului General al Guvernului și a Departamentului pentru Administrație Publică Locală
Remus Opric
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara

București, 21 aprilie 1997.
Nr. 145.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Înființare distribuție gaze naturale în comuna Albota, județul Argeș“

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Înființare distribuție gaze naturale în comuna Albota, județul Argeș“, cuprinși în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea Secretariatului
General al Guvernului și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remus Oprea
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciomara

București, 21 aprilie 1997.
Nr. 146.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Construcții de locuințe Calea Craiovei zona sens giratoriu în municipiul Drobeta-Turnu Severin,
județul Mehedinți“

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Construcții de locuințe Calea Craiovei zona sens giratoriu în municipiul Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți“, cuprinși în anexa*) la prezenta hotărâre.

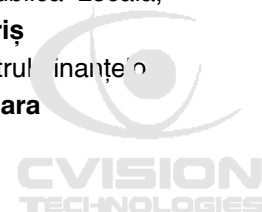
Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea Secretariatului
General al Guvernului și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remus Oprea
Ministru de stat, ministrul înanțelor,
Mircea Ciomara

București, 21 aprilie 1997.
Nr. 147.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Înființare distribuție gaze naturale în comuna Băiculești, județul Argeș“**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Înființare distribuție gaze naturale în comuna Băiculești, județul Argeș“, cuprinși în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului local și din alte fonduri legal constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru delegat pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea Secretariatului
General al Guvernului și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remus Opreș
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciomara

București, 21 aprilie 1997.
Nr. 148.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Bloc de locuințe de serviciu în municipiul Brașov, județul Brașov“**

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Bloc de locuințe de serviciu în municipiul Brașov, județul Brașov“, cuprinși în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului de stat, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru delegat pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea Secretariatului
General al Guvernului și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remus Opreș
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciomara
Ministru de interne,
Gavril Dejeu

București, 21 aprilie 1997.
Nr. 149.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivelor de investiții:
 „Sediul poliției municipiului Focșani, județul Vrancea“; „Cămin de garnizoană în orașul Predeal,
 județul Brașov“; „Sediul poliției municipiului Suceava și al Direcției județene Suceava
 a Arhivelor Naționale“

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivelor de investiții: „Sediul poliției municipiului Focșani, județul Vrancea“; „Cămin de garnizoană în orașul Predeal, județul Brașov“; „Sediul poliției municipiului Suceava și al Direcției județene Suceava a Arhivelor

Naționale“, cuprinși în anexele nr. 1—3*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivelor de investiții prevăzute la art. 1 se face din fondurile bugetului de stat, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat pe lângă primul-ministru
 pentru coordonarea Secretariatului
 General al Guvernului și a Departamentului
 pentru Administrație Publică Locală,

Remus Oprea

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

Mircea Ciomara

Ministru de interne,

Gavril Dejeu

București, 21 aprilie 1997.
 Nr. 150.

*) Anexele se comunică numai beneficiarilor de investiții.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

privind lansarea unor emisiuni de titluri de stat

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
 în baza Hotărârii Guvernului nr. 449/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, republicată,
 în baza prevederilor art. 18 din Legea bugetului de stat pe anul 1996 nr. 29/1996, ale art. 7 din Legea
 nr. 91/1993 privind datoria publică, ale Convenției nr. 20.169/1994, încheiată între Ministerul Finanțelor și Banca Națională
 a României și ale Regulamentului privind operațiuni cu titluri de stat derulate prin Banca Națională a României în
 calitatea sa de agent al statului nr. 2/1997,
 emite următorul ordin:

Art. 1. — Ministerul Finanțelor anunță lansarea unor emisiuni de titluri de stat, numite *certIFICATE DE TREZORERIE CU DOBÂNDĂ*, seriile:

- 1997/II.1 în valoare nominală de minimum 500,48 miliarde lei;
- 1997/II.2 în valoare nominală de minimum 12,51 miliarde lei;
- 1997/II.3 în valoare nominală de minimum 659,03 miliarde lei;
- 1997/II.4 în valoare nominală de minimum 82,05 miliarde lei.

Valorile nominale pot fi majorate în funcție de necesitățile de finanțare a contului general al trezoreriei statului,

Art. 2. — Certificatele de trezorerie cu dobândă vor fi puse în vânzare la valoarea nominală la datele de:

- joi, 8 mai 1997;
- vineri, 9 mai 1997;
- joi, 15 mai 1997;
- joi, 29 mai 1997.

Art. 3. — Certificatele de trezorerie cu dobândă sunt scadente la datele de:

- joi, 7 august 1997 — 91 de zile;
- joi, 7 august 1997 — 90 de zile;
- joi, 14 august 1997 — 91 de zile;

Art. 4. — Metoda de vânzare este licitația, care va avea loc cu două zile înainte de data emisiunii, iar adjudecarea se va face după metoda cu preț uniform.

Ministerul Finanțelor își rezervă dreptul de a respinge, parțial sau în totalitate, ofertele pe care nu le consideră a fi la un nivel acceptabil de dobândă.

Art. 5. — Fiecare investitor poate să depună numai oferte competitive. Fiecare ofertă va fi de minimum 100.000.000 lei, cu multiplii de 10.000.000 lei. Investitorii pot depune oferte atât în cont propriu, cât și în contul clienților lor, persoane juridice. Nu sunt acceptate ofertele necompetitive.

Art. 6. — Valoarea nominală individuală a unui certificat de trezorerie cu dobândă este de 10.000.000 lei.

Art. 7. — Ofertele de cumpărare se depun la Banca Națională a României până cel mai târziu cu două zile înainte de data fiecărei emisiuni, până la ora 12,00.

Art. 8. — Rezultatul licitației se va stabili în aceeași zi, la sediul Băncii Naționale a României, de către comisia de licitație constituită în acest scop, și va fi dat publicității în ziua următoare celei în care a avut loc licitația.

Art. 9. — Rata dobânzii certificatelor de trezorerie cu dobândă va fi exprimată cu două zecimale.

Art. 10. — Dobânda se va plăti la scadență și se va determina conform formulei:

$$D = \frac{K \times I \times \text{numărul de zile până la scadență}}{360},$$

în care:

D = valoarea dobânzii;

K = valoarea nominală totală;

I = rata de licitație stabilită.

Art. 11. — Plata certificatelor de trezorerie cu dobândă subscrise se va face la data emisiunii, prin debitarea contului cumpărătorului, deschis la Banca Națională a României, cu suma reprezentând valoarea certificatelor de trezorerie cu dobândă cumpărate.

Răscumpărarea certificatelor de trezorerie cu dobândă se va face la data scadenței, prin creditarea contului deținătorului cu suma reprezentând valoarea certificatelor de trezorerie cu dobândă.

Art. 12. — Prezenta emisiune nu beneficiază de facilități fiscale.

Art. 13. — Direcția generală creanțe și angajamente interne și externe ale statului va aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara

București, 24 aprilie 1997.
Nr. 829.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.

